

ржчнитѣ си багажи, качихме се въ едно широко купе и потегихме. . . .

Не съмъ любилъ и не знаа, какво сѣща човѣкъ, като му прѣдстои, слѣдъ дълго отсъствие, да се срѣщне съ прѣдмета на своята любовъ; какво чувствува той при първото произношение на взаимностъ; не съмъ се женилъ и не знаа, какво сѣща момъка, като отива подъ вѣнчилото или като прѣстъпва прага на новия животъ. . . Но знаа, че, когато нашия фйтонъ потегли къмъ водопадитѣ, мене ме обхвана до такава степенъ нервозно вълнение и нетърпелива жажда, щото ако въ този моментъ се отвориха небесата, и св. Петръ ме повикаше да ми отвори вратата на рая, азъ би му извикалъ: „Махни се съ твоя рай, остави ме да видя Наигара!“ Наигара, която е възбуждала въображението ми отъ дѣтинство, и за която само съмъ ублажавалъ щастливцитѣ, като не съмъ допускалъ и мисль, че ще я види нѣкой пжтъ. Наигара — чудната игра на природата, която привлича хиляди Европейци въ Новия-Свѣтъ — ето я прѣдъ мене! Колелата на нашето купе не ще успѣятъ да се обърнатъ и сто пжти, и прѣдъ очитѣ ми ще прѣдстане картината. . . дали въ единъ отъ хилядитѣ варианти, каквито трепетно рисувахе въображението ми? Ние вървимъ по една закривена алея. Прѣдъ насъ и слѣдъ насъ тържествено, плавно, като че подъ тактъ на музика, се движатъ съ кола и пѣши пристигналитѣ отъ далечни краища любители на природнитѣ красоти. Нѣкои пристигнали по-рано, връщатъ се вече. Щастливци! Тѣ сж видѣли вече Ниагара. И онази осемдесетъ годишна бабичка, която едва пристѣпва, поддържана отъ внуцитѣ си, и тя дошла да види и видѣла вече чудеснитѣ водопади; това